

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Welkom. Je hebt één nieuw bericht.

Hallo, Kaya met Sophie.

Ik heb gezien dat volgende week Philippe Herweege en collegem vocaallegent drie keer het requin van vertitudin, en dat is al een speciale konopzicht.

Maar die combinatie had ik ook echt niet zien aankomen.

Ik ben Kaya Verbeke en van de standaard is dit Radar, je wekelijkse cultuurpodcast.

Radar.

INTROMUZIEK

Giuseppe Verdi.

Je weet wel, de componist.

INTROMUZIEK

En zelfs als die naam geen balletje doet trinkelen, herken je vast dit.

La Traviata.

Verdi was een opera-componist.

En deze ken je zeker ook.

De derde acte van Rigoletto.

Maar één van zijn meest beluisterde werken is geen opera.

INTROMUZIEK

Het Requiem.

Een doodem is dus.

Een stuk muziek voor tijdens een uitvaart.

Plechtig en ingedogen zou je denken, maar nee hoor.

Het is net zo dramatisch als een opera's.

De komende week kun je het Requiem live ervaren.

Want die regent Philippe Herrewegen voert het uit samen met het collegium vocale Gent en het Antwerp Symphony Orchestra.

Ja, goede muziek blijft leven en dienst ingeniaal is.

En dat is gewoon van dat regio van elkaar diepe.

Wat bezeelt een opera-componist om een doodemis te schrijven?

En waarom raakt het Requiem zo'n gevoeligis naar bij ons?

Klassieke muziekexpert Sophie Taas legt ons uit wat Verdi's Requiem zo bekljvend maakt.

Welkom bij Radar.

Radar, Radar, Radar, Radar.

Dag Sophie.

Welkom.

Dank je.

Verdi is vooral bekend voor zijn opera's.

Ben jij een opera fan?

Ik ben zeker een opera fan, maar ik kom qua repertoire

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

graag iets vroeger kijken.
Dus ik ben specialist oude muziek vooral.
Dus ik hou enorm van de vroegste periode uit de opera geschiedenis.
De zeventiende eeuw, de era van Monteverdi,
van Cavalli en Concorren.
Maar als het aankomt op opera-repertoire,
dan is Verdi natuurlijk wel je van huid.
En dus als ik de kans heb om een live-performance mee te pikken,
dan ga ik er zeker voor.
Ga je kijken?
Ik ga kijken als er nog kaartjes zijn.
Want als ik het goed heb begrepen,
dan zitten de zalen al vrij goed tot een ok gevoeld.
Wie wil gaan kijken, zal snel moeten zijn.
Denk ik wel.
Ik moet wel toegeven geen opera-kender te zijn,
maar Verdi kan ik natuurlijk wel.
La Traviata herkent ook iedereen.
Hij is een echte celebrity,
maar was hij dat toen in de 19e eeuw ook al?
Hij was een nationale held.
Dus we bevinden ons in de periode van het Risorgimento,
wanneer er een nationale spirit is
om Italië opnieuw te verenigen na de tijd van Napoleon.
Verdi is zo één van die verbindende elementen.
Zo, de Leim, die de Italiaanse cultuur samenhoudt.
En hij wordt echt gezien als een internationale vlaggedrager
voor alles wat Italië groot, supereur en schitterend maakt in feite.
En hij was dus toen al inderdaad een celebrity.
Maar wat is het dat hem zo populair maakt als componist?
Wel, op de een of andere manier
wist hij toch de gevoelens die er leefde bij het volk in die tijd
om die te vertalen naar muziek die tegelijkertijd
grootsklonk, indrukwekkend.
Hij maakt ook gebruik van alles wat er op dat moment
al muzikale middelen ter beschikking stond.
Dus grote koren, grote orkesten,
instrumenten die al door hun moderne bouw vrij luidklonken.
Dus daar kon je enorme klankmasses mee maken.
En dat weet hij eigenlijk heel efficiënt en heel genuanceerd in te zetten.
Met heel veel kleur, heel veel expressie.
MUZIEK
Had hij dan ook veel invloed in Italië?

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Hij had heel veel invloed.

Hij was een man waarnaar geluisterd werd
als het niet alleen aankwam op muziek,
maar ook op culturele zaken, culturele beleid,
het muziekonderwijs en zelfs bij uitbreiding de politiek.

Hij was iemand die heel erg interesseerd was
in het maatschappelijke bestel van Italië.

Hij wilde zijn land groots maken, groots houden,
een Europees macht van betekenis laten we maar zeggen.

En hij angageerde zich daar ook politiek voor.

En dus werd er ook naar hem geluisterd
als hij het had over Italië als culturele oppermacht.

Ja, nu, we kennen hem vooral van zijn requiem.

Dat is een dodenmis.

En dus echt iets helemaal anders dan een opera.

Dat zou je eigenlijk niet associeren met een man als Verdi.

En toch is het al opgevallen dat als je de naam Verdi noemt,
dat mensen spontaan zeggen, het requiem.

Het requiem.

Wel, eigenlijk, ja, het is een heel boeiend verhaal

van hoe die man er toegekomen is

om vanuit zijn successen op de buunen,

op een bepaald moment in zijn leven,

wanneer hij eigenlijk al in pre-pension was,

dat is al een verhaal op zich,

om dan zoiets als een dodenmis te gaan schrijven.

Wat we eigenlijk uit de muziekescheden is vooral kennen

als een stukje gebruiksmuziek.

Het is echt muziek om het afscheid van iemand te vieren in de kerk.

Een uitvaart.

Een uitvaart. Een begrafenis mis,

waarbij je dus de verschillende onderdelen van de mis ook dien te volgen.

De mis heeft nu eenmaal een vast scenario.

Hoe komt dan een man die het gewend is

om de meest absurde, soepachtige scenarios

voor de opera-theaters te bedenken?

Hoe komt hij er toe om zo'n stukje liturgische muziek te schrijven?

Ja, vertel het ons.

Wel, Verdi, in 1873 is hij in feite allemaal op leeftijd.

Hij heeft de nodige roem vergaard,

hij heeft een voortuin vergaard,

bij elkaar gecomponeerd in feite.

En hij is een landgeer geworden.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Dat is iemand die nogal wat huizen in zijn portfolio heeft,
die heel wat landrijen in zijn beziet heeft.
En die er in feite meer is van gaan genieten
om lange wandelingen te maken op zijn landgoederen,
om een aantal van zijn huizen te renoveren,
om te zorgen dat die goed verhuurd worden.
In feite heeft hij allemaal in dat muziek gedoe niet zoveel zin meer.
Hij maakt geen muziek meer.
Hij maakt op dat moment geen muziek meer.
Hij is eigenlijk in trepension.
Nu, in dat jaar 1873 overleidt er iemand
die eigenlijk voor Verdi een heel belangrijke rol heeft gespeeld.
Het is een man die hij vereenzelfigt
met dat cultureel, superjure Italië.
Alessandro Manzoni.
Oké, en wie is hij?
Alessandro Manzoni heeft misschien wel
de beroemdste en de belangrijkste Italiaanse roman
uit de geschiedenis geschreven.
I Promessis Posi, de Verloften.
En voor de Italianen is hij echt wel iemand
die op het niveau staat van een Petrarca,
een Dante, een Boccaccio.
Dus we spreken echt over iemand van een monumentale adure.
Nu, die man komt te overlijden.
Hij is al een 88-jarige novelist.
Maar voor Verdi representeert hij alles wat groots en mooi
en goed is, alles wat Italië zou moeten nastreven,
ook in de toekomst.
En wanneer hij komt te overlijden,
is dat voor Verdi als over rip uit zijn lijf wordt gerukt.
Het is in feite maar vijf jaar na de dood van Giacchino Rossini,
een van die andere boegbeelden van de Italiaanse cultuur.
En Verdi heeft het gevoel van nu kan het alleen maar berg af gaan
met ons cultuur leven.
Hij doet zelfs niet naar de begrafenis te gaan van Manzoni.
Hij heeft het gevoel van daar ga ik gewoon compleet in elkaar stuiken.
Maar zij hebben vriend, kennen jij een persoon?
Ze hebben elkaar één keer ontmoet.
En het feit dat het maar bij die ene keer is gebleven,
ligt ook een beetje aan Verdi.
Hij had echt een soort van koud watervergees
om die grote held in levende lijven te ontmoeten.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Het is er dan uiteindelijk toch van gekomen.
En hij heeft daarover gezegd van ik voelde mij
als of ik aan de zijde van een heilige stond.
Ik zou voor hem willen knielen
als het toegestaan was mensen te vereren.
Ze zeggen dat het verkeerd is dat te doen.
En dat kan zijn, hoewel bevelen op al taaren verheffen
die nog over het talent, nog de deugd van Manzoni beschikken
en zelfs vol maakte schurken zijn.
Hij is niet naar de begrafenis geweest,
maar vier dagen later heeft hij wel in zijn dooye eentje
de plek bezocht waar Manzoni begraven werd.
En het zou dan een dag erna zijn
dat hij naar de burgemeester van Milaan een brief schrijft
en zegt, ik stel voor dat ik een requiem komponeer
om deze man te heren.
En ik zou willen dat het precies op de eerste verjaardag van zijn overlijden
hier in Milaan wordt uitgevoerd, zijn première krijgt
en dat we die gelegenheid gebruiken om die grote man die held te herdenken.
Ja, hij had terug de nood om muziek te komponeeren.
Hij voelde echt die noodzaka.
Hij heeft ook op een bepaald moment,
we hebben daar die getuigenis van ver die zelf.
Hij zegt van, het moest eruit.
Het was een noodzaak, ik moest gewoon mijn genegenheid
en mijn erkendelijkheid aan die man bewijzen.
U, nog de gemeenteraad,
zijn mij dankverschuldigd voor het aanbod
om een dode mist te schrijven ter ere van Manzoni.
Het is een impuls of beter gezegd, een behoefte van het hart
die mij drijft om deze grote man
die ik zo bewonderde als schrijver en vereerde als mens,
model van deugd en patriotisme,
de ere voor zover ik dat kan.
Ja, hij was duidelijk heel triest, misschien zelfs depressief.
Dan snap ik nu wel waarom zijn requiem soms zo donker aanvoedt.
Het is een ongelooflijk groot verschil
met enkele andere grote requiem's,
die bekennen uit min of meer dezelfde periode.
Als ik nu ga naar twee van de grote werken
die onmiddellijk in die buurt te situeren zijn,
aan een doodjes requiem van Johannes Brahms.
En het requiem van Gabriel Forêt.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Dan spreken we over een totaal verschillend emotioneelregister.
Brahms is de grote trooster,
dat is de man die ons een pleister op de wonden geeft,
die hoop en licht toont.
Forêt, dat is degene die zalfd.
Hij maakt het door zijn toonspraak heel liefelijk en seren en élégist.
Hij is een beetje als een verzeven in die eeuwigheid.
Verdi maakt er toch een beetje hel en verdoemenis van.
Dus we horen de doodstrompetten klinken.
Ik heb ergens wel gelezen dat het een soort van musicale terreur bijna is
die uit deze partituur schalt.
En je kan horen dat we inderdaad,
dat we de hele tijd laveren tussen one-hope en tristesse
en schrik doodsangst.
Ja, klinkt wel zwaar, sloeg het dan ook meteen aan.
Het was onmiddellijk een hit.
Ja, van beide premiëren waren de eloges ronkend, zal ik maar zeggen.
Ik heb ook ergens een verslag gelezen
van hoe die premiëren precies verlopen is.
Het is een ongelooflijk verhaal met Applaus,
zo uitbundig dat er ook om bis gevraagd werd.
Ze hebben dan een aantal onderdelen van het rekuim
nog eens moeten herhalen en op het einde werd hem zelfs
een zilverkroon op een kusentje aangedragen.
Dus ja, men was volledig vervuld.
Dus mensen deelden eigenlijk wel het gevoel van ver,
die van hier is iets groots gebeurd in onze geschiedenis.
We zijn die man verloren,
maar we hebben nu een musicale monument in feite
waarmee we hem in de toekomst altijd kunnen blijven gedenken,
dat tegelijkertijd ook een nieuw baken wordt
in onze cultuurgeschiedenis.
Dus men zag ook direct het belang in
en de impact van dat werk
in de grotere schaal van de muziekgeschiedenis.
En het heeft ver die ook geen windeijeren gelegd.
Hij is ook op tournee kunnen vertrekken met dat rekuim
en een aantal van de grote muzieksteden in Europa en Londen, Parijs,
hebben het toen ook kort na die premiëren live kunnen horen.
Misschien maakten het ook emotioneel iets los bij het publiek.
Misschien konden ze zich wel identificeren
met dat grote verdriet of het verliezen van iemand heel dierbaar.
Of misschien zelfs die doodsangst

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

die in de partituur zit en die wan hoopt.
En ja, natuurlijk een dode mis, misschien in een breder perspectief,
is toch iets waar je als mens
ongeacht je individuele karakter trekken
of je geschiedenis, je relaties...
Iedereen kan zich daar iets bij voorstellen.
Of het nu op onszelf betrekken,
of het op een van onze familieleden kunnen toepassen.
Beste vrienden, iedereen heeft wel zo'n verhaal te vertellen.
Iedereen heeft gevoelens bij dat grote moment
dat er voor ons allemaal ooit wel aankomt.
En dat zie je in de bredere repertoire geschiedenis.
En luisteraars kunnen het erop naast slaan in de Clara Top 100.
Er zijn wel een aantal van die rekuim's
die tot onze absolute lievelingswerken behoren.
Ik denk dat een stukje van het antwoord op de vraag waarom,
toch wel is dat we daar allemaal een zekere resonantie,
een zekere ego van voelen in ons eigen leven.
Ja, dat verklaart ook het succes van de rekuim van Verdi Vandaag.
Absoluut.
Sophie, de komende week kunnen we het rekuim ook live beleven,
want het wordt opgevoerd in Gent, Brussel en Antwerpen,
onder leiding van dirigent en wereldautoriteit Philippe Herrewegen.
En je had me verteld dat toch wel heel bijzonder is.
Maar eerst, wie is Herrewegen eigenlijk?
Herrewegen, dat is zonder meer in de verhaal.
Dat is niet zo'n verhaal, dat is niet zo'n verhaal.
Dat is niet zo'n verhaal, dat is niet zo'n verhaal.
Herrewegen, dat is zonder meer een van de grootste Gentennaren.
Maar ik zou ook zeggen, een van de grootste musici
die we in België ooit gekend hebben.
Hij is, zoals je terechtzigt, een wereldautoriteit.
Vooral op het vlak dan van wat men de oude muziek noemt.
En we kennen hem toch vooral als de oprichter
en de frontman van collega- en vocaaligent.
Wat een vocaal ensemble is,
dat precies in de middeleeuwse muziek, renaissance muziek, barokmuziek,
een internationale reputatie heeft opgebouwd
door de zeer gedegen en detailgerichte manier
waarop zij gaan kijken naar het verleden
om uitvoeringen te brengen
die niet alleen aantrekkelijk zijn voor een hele dagspubliek,
maar die ons ook iets laten horen over

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

hoe een componist origineel zijn kunstwerk,
zijn muzikale creaties gedacht zou kunnen hebben.
Een aantal vraagtekens ga je altijd blijven bewaren,
maar muziek zoals Herrewegen en het collegium
laten ons een stukje van het verleden opvangen
dat we eigenlijk zelden te zien of te horen krijgen.
Ja, maar Verdi leefde in de 19e eeuw
niet de periode waar Herrewegen normaal stukken van opvoert.
We vroegen Herrewegen zelf, waarom hij dat nu toch doet.
Ik heb inderdaad, tot mijn 30e,
voornamelijk oude muziek en meebepaald parok, muziek uitgevoegd.
Bacht, bijvoorbeeld.
Sindsdien blijf ik dat toe, maar ik heb progressief later in de tijd gegaan.
Ik ben de laatste 20 jaar voornamelijk met 19e eeuwse muziek bezig,
terwijl ons achter, maar alsof ze ook platen.
Maar nu is het wel zo, op Verdi terrein heb ik mij niet veel gewacht,
maar Verdi en meebepaald dat koover,
want het te spreken van Verdi is toch voornamelijk een koover.
Dat heb ik al lang in het fysieër,
allewel ik zeer goed besef dat ik in een soort onderzoeks fase ben.
Ik zal de partituur wel goed kennen, natuurlijk op zich,
maar te stellen zich allerlei stilistische problemen
en die ik kan een enkel oplossen door de hoeveelheid te denken te lezen,
maar natuurlijk ook door het uit te voelen, te repeteren.
Het is dus work in progress, zal ik maar zeggen.
En dat maakt het ook net zo interessant.
Dus ik zou zeggen, daarom moeten mensen zeker proberen
om eind deze maand, 27, 28, 29, april, live te gaan luisteren,
naar toch wel een heel bijzondere vertolking van deze repertoireklepper,
die iedereen vast al wel eens beluisterd heeft in de een of andere versie.
Ik zou toch durven zeggen dat deze uitvoering, dat wordt toch iets appaarts.
Dat wordt een beetje vanuit een dubbel perspectief,
een man als herwege en het collegium,
die dan gewend zijn om vanuit het verleden
naar de hedendaagse uitvoering te kijken
en een orkest als Antwerp Symphony Orchestra,
dat natuurlijk ook met alle moderne middelen en moderne instrumenten
achter de pupiters zal zitten.
Ja, het geeft wel een blend van twee stijlen eigenlijk.
Een heel unieke blend.
En daar gaat sowieso iets uit voortkomen
dat je op nog geen enkele opname
of in geen enkele andere liveuitvoering gaat terugvinden.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

In een werk moet ik me een soort evenwicht
dat wil proberen tot stand brengen
tussen dit respect van de tekst, de inhoud van de tekst,
de effecten, de emoties van de tekst en de formele structuur.
En ik ben aan het zoeken natuurlijk op dat punt.
En dan is er nog een andere aspect.
Gewoon de zangtechniek.
En op dat gebied zoek ik ook samen met mijn collega's muzikale zangers dan,
die daar ook veel over nadenken.
Bij ons heb je het geprobeerd, Feyenoord van Mechelen, een fantastische tenor.
Ik heb met hem boeien een conversatie daarover.
En we hebben geprobeerd van de juiste, denk ik, soloïsten te vinden.
Ik heb hem uitstekende soloïsten die dit gespecialiseerd
in dat soort stuk van het record waren.
Maar het blijft zoeken, maar je stad vind ik sinds al het tijd boeiend zoeken.
Sophie Herweege legt zich dus toe op het requiem van Verdi.
Maar er zijn er nog, je hebt ook nog het requiem van Mozart, dat van Brahms.
Wat maakt die van Verdi anders?
Wel, ja, in de eerste plaats, omdat het een Verdi requiem is.
En omdat je toch voelt dat componisten, als ze muziek maken,
die gaat over afscheid, denken aan het eeuwige leven,
de angst voor de dood aan de ene kant
en het vieren van iemands leven aan de andere kant,
dat is misschien wel de meest persoonlijke compositie die je kan schrijven.
Onherroepelijk gaan ze daarbij ook aan hun eigen sterfelijkheid
en aan hun eigen levenservaringen denken.
En ik zou dus ben duur gezegd dat die signature van iemand,
niet alleen als componist, maar ook als mens,
toch maakt dat die werken heel verschillend van elkaar klinken.
Nu, een tweede onderscheid dat je kan maken
is dat er heel weinig dodenmissen zijn die zo theatraal,
die zo dramatisch zijn, die zo dicht bij opera komen.
Daar zijn we natuurlijk weer, met de man Verdi,
die het bijna niet kan helpen, dat alles wat hij schrijft
toch een beetje door drongen is van het muziekdrama.
En dat is dus zeker ook het geval met die trekking.
Een opera-stijl, of het bombastische,
is nu wel niet wat ik associeer met een dodenmis.
Ik denk meer aan iets ingetogen, iets plechtig.
En we mogen ook zeker niet vergeten
dat Verdi dit werk bedoeld heeft als een hommage.
Dus hij wou er zeker ook geen theater-spectakel van maken.
Geen entertainment.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Geen entertainment. Geen bombastisch spektakel.
U begrijpt beter dan ik zelf
dat deze mis niet gezongen mag worden als een opera.
En dat de frazering en dynamiek die wel echt prima zijn in een theater
me helemaal niet bevallen, helemaal niet.
Maar aan de andere kant, hij kan het niet helpen.
Dat hij schrijft als opera-componist.
En we zien ook dat het werk,
dat de partituur tussen de verschillende onderdelen
zwengt van het een naar het ander.
Dus we beginnen in het introïtus.
Het requiem Eternam geeft hem de enige vrede.
We beginnen daar ook heel sireen.
Het is een beetje als of je aan het begin van de misviering
de priester achter het altaris ziet stappen.
Hij alles versteelt, iedereen focust.
Je stapt in dat moment van herdenking
en van samenzijn op een moeilijk moment.
Maar al heel snel in het begin van het werk voldocht de DSI-ree.
De dag destoorns het oor van de dag.
De dag destoorns, het oordeel, dan barst het echt los.
Ja, het zwaard van Damocles dat boven onze hoofd hangt,
dat hakt er ook heel diep op in.
Alle trompetten mogen van stal,
ik geloof dat er acht in de bezetting ingeschreven staan,
vier trompones, horens, vier vagotten.
Dus het buldert langs alle kanten met pauken
en dat soort van stevige instrumentale middelen.
Die mogen allemaal van stal voor de dag destoorns
en de rest van de partituur gaan we tussen die twee uitersten
heen en weer blijven zwanken.
Af en toe heb je het gevoel dat je naar een applaus-area zit te luisteren,
waarbij er op elk moment een soort van diva kan losbarsten
in zeer lirische gezangen, die komen er ook aan te pas.
Op andere momenten zitten we dan weer in een soort van bag-contra-punt,
waarbij je bijna aanvoelt van, oké,
nu zou ik best naar een orgelvuur kunnen zitten te luisteren.
Dus Verdi zoekt emotionele, maar ook muzikale, uitersten op.
En net daar geeft de partituur, ik denk, zo'n magische aantrekkingskracht.
En het einde is ook wel verrassend, hè?
An het einde verwacht je misschien een beetje dat alles ontploft.
Dat we de terreur die Verdi toch een beetje door die partituur weeft,
dat hij tot een enorme, emotionele explosie gaat komen.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

Maar ik zou durven zeggen dat we bijna het omgekeerde krijgen.
Een implosie.
Vanuit het eeuwen genietst.
Wel, daar gaan we uiteindelijk ook terug naar toe cirkelen.
En het is een beetje alsof de verstilling hier niet langer voelt
als een defaulte, toegewijde stilte,
maar als een totale wanhulp.
Als of er na het einde hierop paarden, toch niet meer zo heel veel rest.
Het is misschien interessant om daar aan toe te voegen.
Verdi was zeker geen man die het katholiek geloof
een warm, hard toe droeg.
Hij was misschien zelfs wat hij is.
Je mag deze mis dan ook vooral zien
als een persoonlijk afscheid van deze man die hij zo hoogachtte.
Eerder dan iets dat je in een religieuze traditie moet kaderen.
Dat maakt het ook wel extra interessant, vind ik.
Hij reflecteert hier niet echt over een leven na de dood.
Zoals wij dat begrijpen. Niet hoopvol.
Nee, maar misschien was voor hem het leven na de dood
het leven in de herinnering.
En dat heeft hij natuurlijk met het reek wie hem net willen voeden
en net willen aanzwingelen.
Een soort van erfenis installeren voor Manzoni
in de toekomst vanuit deze muziek.
Ik ga echt nooit meer op dezelfde manier luisteren naar Verdi's reek wie hem.
Dank je wel, Sophie. Heel graag gedaan.
En ik heb hier nog een extra cultuurtip voor jou.
Radar.
De tip komt deze week van Ruben Aert, filmredacteur.
Wat is jouw tip?
De Netflix reeks bief.
En waarom?
Omdat het een geweldige, hilarische, komische satirische reeks is,
het is heel entertainend.
Het gaat over twee mensen die op de parking van een groot warehouse
een bijna-aanreiding hebben.
Daar levert een beetje een geval op van verkeersaggressie.
Wat is jouw prop? Wat?
En het begint zo met een kort stukje road rage.
Maar het gaat eigenlijk vooral over een soort van frustratie
die je geclaneerd voelen, zich machtloos voelen op die parking,
maar eigenlijk ook globaler in het leven.
Ik heb een heel volle leven die ik ook wil terugkomen.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: Verdi's requiem - van doodsangst tot meesterwerk

De hoofdrollen worden gespeeld door Steven Yeun en Ellie Wong.

Ik ken er vooral hem eigenlijk.

Steven Yeun had de hoofdrollen in de walking dead.

De reeks komt echt als een complete verrassing.

Hé?

Er werd niet met grote verwachtingen naartoe geleefd,

omdat de namen voor geen groot publiek heel bekend zijn.

En nu bekijkt iedereen de reeks en komen er heel veel lijn,

de kritieken, en is er een groot gedeelte enthousiasme.

Bief staat nu integraal op Netflix.

Tina Vleveringen van een kort te kort halve uur.

Radar.

Zo, dat was Radar, de wekelijkse cultuurpodcast van de standaard.

Alle credits vind je op standaard.be-podcast.

Bedankt voor het luisteren en tot volgende week, hè.